

דאילו התם הם באו עליה שלא כדרכה, ובכך היה השחתת הזרע שלהם, ולזה קרא הכתוב "ושחת ארצה".

ואילו **הבא** במינקת, לפי רבי אליעזר, בא עליה כדרכה, אלא שמשחית זרעו ארצה.

והוינן בה: בשלמא **אונן**, יודעים אנו שנהג כן, דכתיב ביה "ושחת ארצה".

אלא ער — מנלן שגם הוא נהג כך?

אמר רב **נחמן בר יצחק**, דכתיב [בראשית לח]: "וימת גם אותו".

מלמד הכתוב, שאף הוא באותו גורם למיתה, מת.

בשלמא **אונן**, עשה כך, משום שחשב כי "לא לו יהיה הזרע", אלא הוא יהיה על שם אחיו ער, שהרי אונן ייבם אותה אחר מיתת ער אחיו.

אלא ער — מאי טעמא עבד הכי?

כדי שלא תתעבר, ויכחיש יפיה.

תנו רבנן: [ויקרא טו] כתיב בפרשת הטומאה של איש השוכב עם אשה, שנטמאים בכך האיש והאשה:

"ואשה אשר ישכב אותה איש שכבת זרע, ורחצו במים".

המילה "אותה" היא מיעוט, ובא לומר — **פרט לכלה**, הנבעלת בכיאה ראשונה, שאינה נטמאת מהביאה, דברי רבי יהודה. וכפי שתבאר הגמרא להלן.

והכמים **אומרים**: "אותה, שכבת זרע" — **פרט לבא עליה שלא כדרכה**, שלא במקום תשמיש.

אמר ליה, תמה ושאל, הוין, בריה בנו דרב **נחמן**, לרב נחמן:

לימא האם נאמר שקא סבר רבי יהודה: התורה חסה על תכשיטי כלה, על הכחל והשרק שהיא נותנת על פניה, שלא ירדו ממנה בשעת הטבילה במים!?

אמר ליה רב נחמן לבנו: טעמו של רבי יהודה הוא, לפי שאין אשה מתעברת מביאה ראשונה, לפי שאין המקום פתוח בשעה שבא עליה בפעם הראשונה.

ולכן, אינה מטמאה ביאה זו את הכלה, על אף שהוציא הבעל זרע, ועל אף שהיה זה במקום תשמיש, וזה מקום הראוי להזרוע שם בכיאה שניה, כשהפתח יהיה פתוח.

כי מיעטה התורה, שאין היא נטמאת היות וזאת ביאה ראשונה, שאינה ראויה להתעבר בה, כי היות ואין הפתח פתוח אז, אין היא ביאה הראויה להזרעה.

וגם שכבת הזרע של הבעל שנוגעת בה אינה מטמאת אותה, היות וזה "מגע בית הסתרים", שאין האדם נטמא "טומאת מגע", על ידי נגיעה בטומאה, אלא אם נוגע בטומאה בידי או בצדו החיצון של הגוף, ולא כשהיה המגע ב"בית הסתרים", בחלק הפנימי של הגוף, המוסתר מעין רואים.

ומבאר הגמרא: **כמאי קמפלגי רבנן** ורבי יהודה?

רבנן סברי, שכך הוא מיעוט הפסוק: